

SOPHIE LARK

Ontvoerde erfgename

Vertaald door Sanne Hillemans

AMSTERDAM · ANTWERPEN

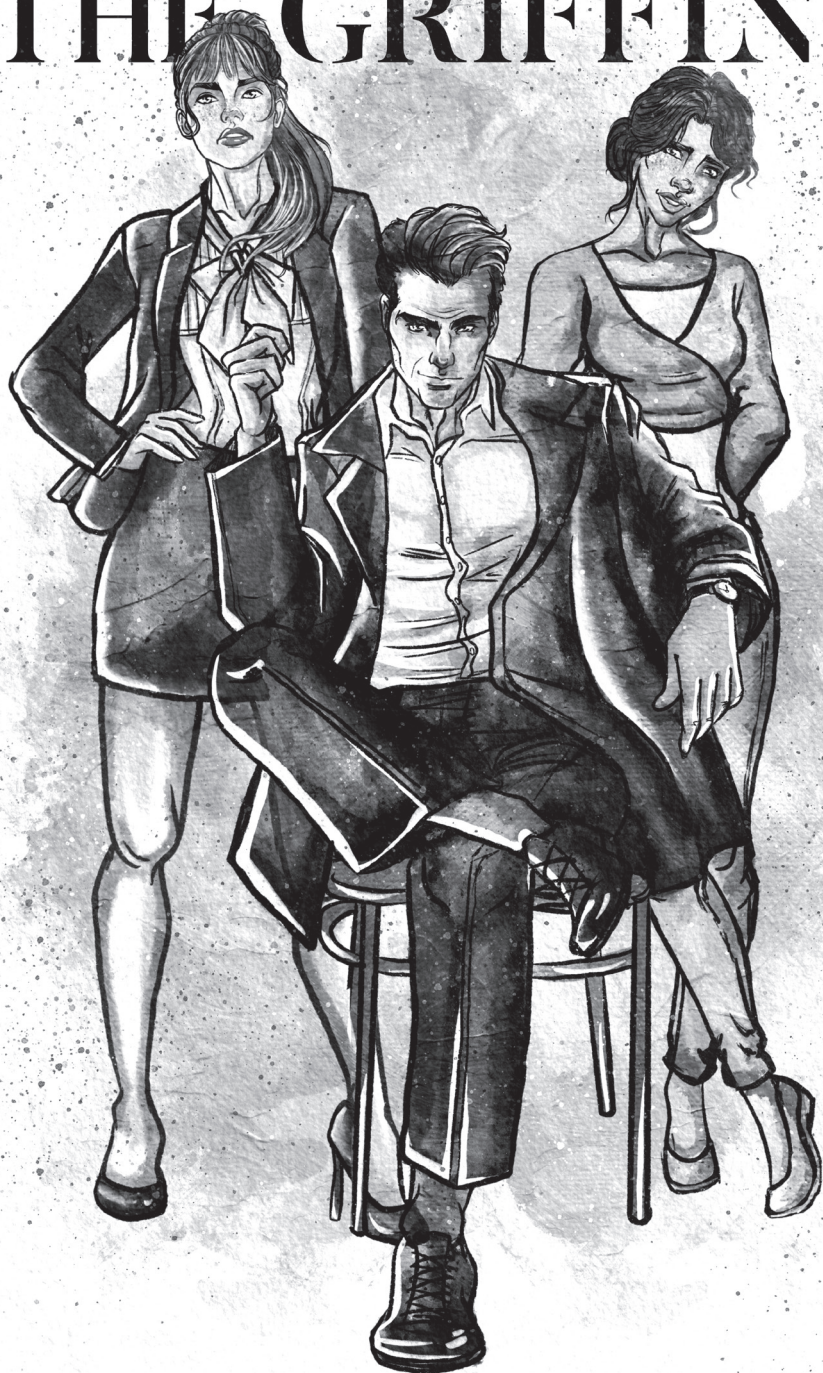
*Dit boek is voor liefhebbers van sprookjes. Voor iedereen
die zich aangetrokken voelt tot het duister, tot monsters,
tot mysterie. Voor mensen die weten dat ze met de prins op
het witte paard nooit gelukkig zouden worden... en liever
het beest willen ontmoeten.*

xoxo
Sophie Lark

THE GALLOS

THE GRIFFINS

Mikolaj Wilk

Warschau, Polen

Na mijn werk stop ik onderweg naar huis om een zakje verse *chrusciki* voor Anna te kopen. Het papieren tasje bevat kleine vetvlekken door de gefrituurde deeghapjes gemaakt van ei en room. Dankzij de laag poedersuiker worden ze ook weleens ‘engelenvleugels’ genoemd. Ze doet vandaag toelatingsexamen voor de universiteit, dus ik weet nu al dat we iets te vieren gaan hebben. Anna is briljant. Ze krijgt vast heel hoge cijfers.

We zijn een tweeling, maar dat zou je nooit denken als je ons ziet. Zij heeft bruin haar, terwijl ik hartstikke blond ben. Zij verslindt ieder boek dat ze in handen weet te krijgen, terwijl ik op mijn veertiende al van school af ben gegaan. Veel keuze had ik niet: iemand moest de huur van ons aftandse flatje betalen.

Onze vader had een goede baan bij de Huta Warszawa-staalfabriek. Hij was onderhoudstechnicus en verdiende iedere maand een salaris van zo’n zesduizend zloty. Dat was genoeg voor een gevulde koelkast en schoenen aan onze voeten.

Totdat hij als een kreeft in een pan gekookt werd toen hij aan het werk was in een hoogoven. Hij is niet dood, maar wel zo erg verbrand dat hij amper nog de knopjes van de afstandsbediening kan indrukken, terwijl hij de hele dag tv kijkt in zijn kamer.

Onze moeder heeft ons verlaten. Ik heb gehoord dat ze getrouwd

is met een accountant en verhuisd is naar Krakau. Sindsdien heb ik niets meer van haar gehoord.

Het doet er niet toe. Ik verdien voor nu genoeg bij de broodjeszaak om ons op de been te houden. Op een dag is Anna vast literatuurdocent op de universiteit. Dan kunnen we een huisje kopen, ergens anders dan hier.

Al ons hele leven wonen we in het Praga-district, op de rechteroever van de Wisła. Aan de andere kant van het water zijn de grote kantoren zichtbaar van verschillende bedrijven en financiële instellingen. Wij wonen in een sloppenwijk. Grote, vieze, rechthoekige gebouwen van baksteen blokkeren de zon. Allemaal lege fabrieken uit het communistische tijdperk, toen dit nog het centrum was van de industrie die door de staat beheerd werd. Nu zijn er ingeslagen ramen en deuren met hangsloten. Verslaafden breken in om te slapen op grote stapels lappen en ze spuiten zichzelf vol met de vleesetende Russische drug genaamd 'krokodil'.

Anna en ik gaan in de toekomst een fatsoenlijk huis krijgen, met een tuin, zonder onder- of bovenburen die de hele nacht herrie maken.

Ik verwacht mijn zus pas over een paar uur thuis, dus als ik de deur van onze flat open en haar schooltas op de vloer zie liggen, ben ik even in de war en verrast. Anna is belachelijk netjes. Ze zou haar tas nooit zo op de grond smijten en toestaan dat haar boeken er zo'n beetje uit vallen. Sommige van haar boeken zijn zelfs modderig en nat. Haar schoenen ook trouwens, die liggen verlaten naast de tas.

In de badkamer hoor ik water stromen. Ook vreemd; Anna doucht nooit 's avonds.

Ik zet de zak met de deeghapjes op de keukentafel en ren naar de enige badkamer in het appartement. Ik klop aan en roep mijn zus.

Geen antwoord.

Als ik mijn oor tegen de deur druk, hoor ik haar gesnik boven het geluid van de douche uit komen.

Dan beuk ik er met mijn schouder tegenaan en ik hoor het goedkope hout kraken als het slot openknalt. Ik wurm mezelf de kleine badkamer in.

Anna zit onder de douche, nog steeds in haar schoolkleding. Haar bloes is haast van haar lijf gerukt en de dunne stof lijkt zich vast te klampen aan haar armen en middel. Ze is bedekt met snijwonden en striemen: haar schouders, haar armen, haar rug. Ik zie donkere blauwe plekken rond haar hals en op de bovenkant van haar borsten. Ik zie zelfs iets wat lijkt op een bijtmond.

Haar gezicht is nog erger. Ze heeft een blauw oog en in haar rechterwang zit een lange snee. Er drupt bloed uit haar neus, dat zich mengt met het water om haar benen en vervaagt, zoals aquarelverf.

Ze kan me niet aankijken. Na één blik begraaft ze haar gezicht in haar armen en ze blijft maar snikken.

‘Wie heeft je dit aangedaan?’ vraag ik eisend, maar toch met trillende stem.

Ze drukt haar lippen op elkaar en schudt haar hoofd, ze wil het me niet vertellen.

Het is niet waar dat tweelingen elkaars gedachten kunnen lezen. Wel ken ik mijn zus goed. Heel goed. En ik weet al wie dit gedaan heeft. Ik heb gezien hoe ze naar haar kijken als ze onze flat verlaat. Ik zie ze tegen hun dure auto’s geleund staan, hun armen over elkaar geslagen en met zonnebrillen op die hun zure blik niet kunnen verbergen. Soms roepen ze haar zelfs dingen toe, al kijkt ze nooit hun kant op en reageert ze nooit.

Het was de *Braterstwo*. De Poolse maffia.

Ze denken dat ze alles kunnen krijgen wat ze maar willen: dure horloges, gouden kettingen, telefoons die meer kosten dan mijn maandsalaris. Blijkbaar hebben ze nu besloten dat ze mijn zus willen.

Ze wil het me niet vertellen omdat ze bang is voor wat er dan gaat gebeuren.

Ik grijp haar schouder vast en dwing haar me aan te kijken. Haar ogen zijn rood, opgezwollen, doodsbang.

‘Wie heeft het gedaan?’ vraag ik sissend. ‘Die ene met die geschoren kop?’

Ze aarzelt en knikt dan.

‘Die met die donkere baard?’

Nog een knikje.

‘Die ene met dat leren jasje?’

Haar gezicht betreft.

Hij is hun leider. Ik heb gezien dat de anderen zich aan hem onderwerpen. Ik heb gezien hoe hij naar Anna staart, meer dan de rest.

‘Ik pak ze, Anna. Ze zullen hier stuk voor stuk voor boeten,’ beloof ik haar.

Anna schudt haar hoofd en stille tranen sijpelen over haar gehavende wangen. ‘Nee, Miko.’ Een snik. ‘Dan vermoorden ze je.’

‘Niet als ik hen eerst vermoord.’

Ik laat haar achter onder de douche. Eenmaal in mijn slaapkamer ruk ik de vloerplank los waaronder ik mijn metalen kluisje heb verstopt. Daarin zit al mijn spaargeld, waarmee ik van plan ben Anna’s studie te betalen. Ze heeft haar examens gemist, dus komend jaar zal ze nog niet gaan studeren.

Ik vouw de biljetten dubbel en prop ze in mijn zak. Daarna verlaat ik de flat. Door de regen ren ik naar het pandjeshuis aan de Brzeska.

Jakub zit zoals altijd achter de balie. Hij leest een paperback waarvan een deel van de omslag afgescheurd is. Hij zit voorovergebogen, heeft een kalend hoofd en enorme brillenglazen in een dik montuur. Jakub knippert naar me als een uil die uit zijn slaap gewekt is.

‘Hoe kan ik je helpen, Mikolaj?’ vraagt hij met een hese stem.

‘Ik heb een pistool nodig.’

Hij laat schor gegrinnik horen. ‘Dat zou illegaal zijn, jongen. Kan ik je ook interesseren voor een gitaar of een Xbox?’

Ik gooi het stapeltje biljetten op zijn toonbank. ‘Kappen met die ongein. Laat me zien wat je hebt.’

Hij kijkt naar het geld, maar raakt het niet aan. Na een paar tel-

len komt hij om de toonbank heen en hij sjokt naar de voordeur. Hij draait hem op slot. Vervolgens sjokt hij naar de ruimte achter de toonbank.

‘Deze kant op,’ zegt hij zonder om te kijken.

Ik volg hem tot achter in de winkel. Hier woont hij; ik zie een oude bank waar vulling uit gaten in de bekleding puilt. Een vierkante televisie. Een kleine keuken met een gaspitje, waar het ruikt naar verbrande koffie en sigaretten.

Jakub leidt me naar een ladekast. Hij trekt de bovenste lade open en onthult een kleine selectie handvuurwapens. ‘Welke wil je?’

Ik weet helemaal niets over pistolen. Ik heb er in mijn hele leven nog nooit een vastgehouden.

Ik kijk naar de verzameling. Een paar zijn van staal, een paar van koolstof. Sommige hebben een strak ontwerp, andere lijken eeuwenoud. Een van de wapens is helemaal zwart, van gemiddelde grootte. Het ding ziet er modern en simpel uit. Het doet me denken aan het pistool van James Bond. Ik pak het op en verbaas me erover hoe zwaar het in de hand ligt.

‘Dat is een Glock,’ zegt Jakub.

‘Weet ik,’ reageer ik, ook al heb ik geen flauw idee.

‘Het is een .45. Heb je ook munitie nodig?’

‘En een mes.’

Ik zie de geamuseerde blik op zijn gezicht. Hij denkt dat ik doe alsof. Maakt niet uit. Ik wil ook niet dat hij me serieus neemt. Ik wil niet dat hij iemand gaat waarschuwen of zo.

Hij geeft me een Leatherneck-gevechtsmes in een kunststof schede. Hij laat me zien hoe ik de schede moet vasthouden om het mes eruit te trekken, alsof hij een demonstratie houdt voor een kind.

Hij vraagt niet waar ik dit allemaal voor nodig heb. Hij biedt me ook geen wisselgeld aan.

Ik verberg de wapens onder mijn kleding en haast me terug naar de flat. Ik ben van plan nog even bij Anna te gaan kijken voordat ik die wandelende lijken opspoor, de hufters die mijn zus hebben durven aanraken.

Als ik de voordeur weer van het slot haal, trekt er een vreemde rilling over mijn rug.

Ik weet niet precies wat het is. Alles ziet er exact zo uit als eerder: de rugzak ligt op dezelfde plek in de gang, met de schoenen van mijn zus ernaast. Ik kan het zachte geklets op de televisie in mijn vaders kamer nog steeds horen, een geluid dat dag en nacht doorgaat. Ik kan zelfs het blauwe licht dat onder zijn deur door schijnt zien.

Maar ik hoor de douche niet meer stromen. En ik hoor mijn zus ook niet meer. Hopelijk betekent dat dat ze in haar slaapkamer aan het uitrusten is.

Dat verwacht ik. Ik verwacht dat ze in haar kamer onder de dekens ligt. Hopelijk slaapt ze. Maar toch aarzel ik als ik langs de badkamer loop om bij haar te gaan kijken.

Uit de badkamer komt een zacht geluid. Een gelijkmatig gedrup. Als een kraan die niet helemaal dicht is gedraaid.

De deur staat op een kier. Toen ik er daarstraks binnen ben gevallen, heb ik de deurpost kapotgemaakt, waardoor de deur nu niet helemaal meer dicht kan.

Ik duw hem open en het felle licht van de tl-buis verblindt me even.

Mijn zus ligt in de badkuip en staart naar het plafond. Haar ogen zijn groot en nergens op gefocust. Doods. Haar gezicht is lijkebleek. Een van haar armen bungelt over de rand van het bad. Een lange snee loopt helemaal vanaf haar pols tot aan haar elleboog, als een opzichtige glimlach. De vloer wordt bedekt door bloed. Het verspreidt zich vanaf het bad helemaal tot aan de rand van de tegelvloer en reikt bijna tot aan mijn voeten. Als ik ook maar één stap naar binnen zou doen, zou ik erdoorheen lopen.

Op de een of andere manier werkt dat idee verlammend. Ik wil naar Anna toe rennen, maar ik wil niet door haar bloed lopen. Stom genoeg voelt het alsof dat haar pijn zou doen, ook al is ze duidelijk al dood.

Toch moet ik naar haar toe. Ik moet haar ogen sluiten. Ik kan er niet tegen, zoals ze nu naar het plafond staart. Er is geen rust

te zien op haar gezicht, ze ziet er net zo doodsbang uit als daarstraks.

Met een misselijk gevoel in mijn maag en een brandende borst ren ik naar haar toe, mijn voeten glijden weg op de gladde tegels. Voorzichtig til ik haar arm op en leg hem terug in het bad, bij de rest van haar lichaam. Haar huid is warm en heel even heb ik hoop. Dan kijk ik weer naar haar gezicht en besef ik hoe dom ik ben. Voorzichtig doe ik haar ogen dicht.

Dan loop ik haar slaapkamer in. Ik zoek haar favoriete deken, die met de maan en de sterren erop. Ik neem hem mee naar de badkamer en bedek haar lichaam ermee. Er zit water in het bad, dus de deken raakt doorweekt. Dat doet er niet toe. Ik wil haar gewoon bedekken zodat niemand naar haar kan kijken. Niet meer.

Ik loop terug naar mijn eigen kamer en ga op de vloer zitten, naast het lege kluisje, dat ik nog niet terug heb gelegd in de verstopplek onder de vloerplanken.

De intensiteit van mijn schuldgevoel en rouw is ondraaglijk. Ik kan het letterlijk niet aan. Het voelt alsof er delen van mijn vlees van me af gescheurd worden, kilo voor kilo, totdat er niets méér van me overblijft dan een skelet. Botten. Maar geen spieren, zenuwen of een hart.

Dat hart in mijn lichaam is aan het verstenen. Toen ik Anna's lichaam voor het eerst zag, bonsde het zo heftig dat ik dacht dat het orgaan eruit zou springen. Nu trekt het steeds langzamer en langzamer samen. Steeds zwakker en zwakker.

Ik heb mijn zus nog nooit een hele dag niet gezien. Ze is mijn beste vriendin, de enige persoon om wie ik ooit echt gegeven heb. Anna is op iedere mogelijke manier beter dan ik. Ze is slimmer, vriendelijker, blijer.

Ik heb vaak het idee gehad dat onze karaktereigenschappen tijdens onze vorming in de baarmoeder in tweeën gesplitst zijn. Zij kreeg de betere helft, maar zolang ze bij me in de buurt was, konden we haar goedheid delen. Nu ze weg is, is al dat licht ook verdwenen.

Het enige wat er nog over is, zijn de kwaliteiten die in mij terechtgekomen zijn: focus, vastberadenheid... en woede.

Het is mijn schuld dat ze dood is. Ik had bij haar moeten blijven. Ik had haar in de gaten moeten houden, voor haar moeten zorgen... Dat is wat zij gedaan zou hebben.

Die fout zal ik mezelf nooit vergeven.

Maar als ik mezelf dat schuldgevoel toesta, dan zet ik dat pistool tegen mijn kop en maak ik er nu ter plekke een eind aan. Dat kan ik niet laten gebeuren. Ik moet Anna wreken. Dat heb ik haar beloofd.

Ik verzamel alle emoties die nog over zijn en stop ze diep in mezelf weg. Door pure wilskracht weiger ik iets te voelen. Wat dan ook.

Het enige wat er nog overblijft is mijn doel.

Dat plan ga ik niet in één keer uitvoeren. Als ik dat probeer, dan word ik vermoord voordat ik mijn doel kan bereiken.

In plaats daarvan begin ik in de weken daarop mijn prooi te stalken. Ik zoek uit waar ze werken. Waar ze wonen. Naar welke restaurants en nachtclubs en bordelen ze vaak gaan.

Hun namen zijn Abel Nowak, Bartek Adamowicz en Iwan Zielinski. Abel is de jongste. Hij is lang, slungelig en ziet er ziek uit. Zijn kaalgeschoren hoofd is een ode aan zijn neonazi-ideologie. Hij zat ooit op dezelfde school als ik, twee klassen boven mij.

Bartek heeft een dikke, zwarte baard. Het lijkt erop dat hij de leiding heeft over de mannetjes in mijn wijk, want hij hangt 's avonds altijd rond op de hoek, waar hij ervoor zorgt dat de meiden hem al hun verdiensten overhandigen, zonder ook maar een woord te wisselen met de mannen die op zoek zijn naar hun gezelschap.

Iwan is de baas van de drie. Of de onderbaas, moet ik zeggen. Ik weet wie er boven hem staat. Dat boeit me niet. Die drie mannen gaan boeten voor wat ze gedaan hebben. En die boetedoening gaat niet snel of zonder pijn verlopen.

Als eerste spoor ik Abel op. Dat is nogal makkelijk, want hij gaat vaak naar de Piwo Klub, net als enkele van onze gemeen-

schappelijke vrienden. Ik vind hem aan de bar, waar hij zit te lachen en drinken, terwijl mijn zus al zeventien dagen onder de grond ligt.

Ik kijk toe hoe hij steeds meer drinkt en dronken raakt.

Dan hang ik een handgeschreven briefje op de deur van de toiletten: *zepsuta toaleta*. De toiletten zijn buiten gebruik.

Ik wacht in de steeg. Tien minuten later komt Abel naar buiten om te pissen. Hij knoopt zijn strakke spijkerbroek open, voordat hij zijn straal op de bakstenen muur richt.

Hij heeft geen haar dat ik kan vastgrijpen, dus druk ik mijn onderarm tegen zijn voorhoofd en ruk zijn hoofd naar achteren. Ik snij van oor tot oor zijn keel door.

Het gevechtsmes is scherp; toch verbaast het me hoe hard ik nog moet zagen om de snijwond te maken. Abel probeert te schreeuwen. Dat is onmogelijk: ik heb zijn stembanden doorgesneden en er sijpelt bloed uit zijn keel. Hij maakt alleen een soort gorgelend geluid.

Ik laat hem op zijn rug op het vuile beton vallen, zodat hij naar me op kan kijken.

‘Dat is voor Anna, jij vuile klootzak.’ Ik spuug in zijn gezicht en laat hem daar liggen, terwijl hij nog steeds kronkelend verdrinkt in zijn eigen bloed.

Vervolgens ga ik naar huis, naar mijn appartement. Ik ga in Anna’s kamer zitten, op haar bed, dat helemaal afgehaald is, waardoor alleen het matras nog is overgebleven. Ik kijk naar haar favoriete boeken op de plank naast haar bed. De ruggen zijn geknakt omdat ze die verhalen zo vaak gelezen heeft. *De kleine prins*, *De glazen stolp*, *Anna Karenina*, *Persuasion*, *De hobbit*, *Anne of Green Gables*, *Alice in Wonderland*, *The Good Earth*. Ik kijk naar de afschietkaarten aan haar muren. Kaarten van het Colosseum, de Eiffeltoren, het Vrijheidsbeeld, de Taj Mahal... Allemaal plekken die ze dolgraag wilde bezoeken, maar dat zal nu nooit meer gebeuren.

Ik heb zojuist een man vermoord. Ik zou iets moeten voelen: schuld, afschuw. Of op z’n minst een besef van rechtvaardigheid. Maar ik voel helemaal niets. Ik ben vanbinnen een zwart gat. Niets

van wat tot me doordringt veroorzaakt ook maar enige emotie.

Toen ik Abel naderde, voelde ik geen angst. Als mijn hart daar al niet van gaat bonzen, dan bonst het nergens meer om.

Een week later ga ik achter Bartek aan. Ik denk niet dat hij me verwacht; Abel had veel te veel vijanden; het is moeilijk te raden wie hem vermoord heeft. Waarschijnlijk denken ze niet eens aan mijn zus. Ik geloof niet dat zij het eerste meisje is dat is aangevallen door de Braterstwo. En ik heb niemand verteld over mijn verlangen naar wraak.

Ik volg Bartek naar de flat van zijn vriendinnetje. Ik heb gehoord dat zij vroeger zelf op de straathoek werkte, tot ze geüpgraded werd tot zijn minnares. Ik koop een rode pet en een pizza, dan klop ik bij haar aan.

Bartek doet de deur open, hij draagt geen shirt en kijkt loom, hij ruikt naar seks. 'We hebben geen pizza besteld.' Hij kreunt en staat op het punt de deur weer dicht te gooien.

'Nou, ik kan hem ook niet mee terug nemen,' zeg ik. 'Dus je kunt hem net zo goed houden.' Ik duw de doos onder zijn neus; de heerlijke geur van pepperoni en kaas komt hem tegemoet.

Bartek kijkt ernaar en komt duidelijk in de verleiding. 'Ik betaal er niet voor,' waarschuwt hij me.

'Prima.' Ik steek de doos naar hem uit en kijk hem recht aan. Hij laat geen enkel teken van herkenning zien. Waarschijnlijk is hij Anna al vergeten, laat staan dat hij zich heeft afgevraagd of ze een broer had.

Zodra zijn handen de pizzadoos vasthebben, trek ik mijn wapen en schiet hem drie keer in de borst. Hij valt op zijn knieën en op zijn gezicht verschijnt een komische verraste uitdrukking.

Als zijn lijvige torso uit het zicht is, besef ik dat zijn vriendin vlak achter hem stond. Ze is klein, blond en heeft rondingen die gehuld zijn in goedkope kanten lingerie. Ze slaat een hand voor haar mond en staat op het punt te gaan schreeuwen.

Ze heeft mijn gezicht al gezien.

Haar schiet ik ook neer, zonder te aarzelen.

Ze valt opzij. Ik keur haar geen blik waardig. Ik kijk weer naar Bartek, ik observeer hoe de kleur uit zijn huid trekt terwijl hij leegbloedt op de vloer. Ik zal zijn longen wel geraakt hebben. Zijn ademhaling fluit even, en stopt dan.

Ik spuug op hem voordat ik me omdraai en wegloop.

Misschien had ik Iwan niet voor het laatst moeten bewaren. Hij kon weleens de lastigste worden. Als hij ook maar enige intelligentie bezit, dan weet hij de conclusie te trekken dat iemand wraak aan het nemen is.

Maar dit is de enige manier waarop ik het kan doen. De enige manier om Anna's dood te vergelden.

Dus wacht ik nog twee weken en ga dan naar hem op zoek. En ja hoor, hij houdt zich gedeisd, als een dier dat aanvoelt dat er iemand op hem jaagt, ook al weet hij niet precies wie.

Hij omringt zichzelf met andere gangsters. Hij kijkt altijd om zich heen als hij in of uit zijn opzichtige auto stapt, en als hij de betalingen aanneemt van zijn dealers in de wijk.

Ik kijk ook. Ik ben pas zestien jaar. Ik ben mager, nog niet volgroeid, en onder mijn jas draag ik het schort van de broodjeszaak waar ik werk. Ik zie eruit zoals ieder ander kind in Praga: arm, ondervoed en bleek door het gebrek aan zonlicht. Voor hem ben ik niemand, net zoals Anna niemand voor hem was. Hij zou me nooit verdenken.

Eindelijk zie ik hem een keer alleen, terwijl hij zijn appartement verlaat. In zijn hand heeft hij een zwarte reistas. Ik weet niet wat er in die tas zit, maar ik ben bang dat hij van plan is om de stad uit te gaan.

Ik begin hem te volgen. Het is ongeduldig en een beetje roekeloos van me. Anna is eenenveertig dagen geleden gestorven. Elk van die dagen is gevuld geweest met een pijnlijke leegte. Ik mis de enige persoon die ooit iets voor me betekend heeft. Het enige lichtpuntje in mijn kutleven.

Ik kijk toe hoe Iwan voor me loopt in zijn zwartleren jasje. Hij

is geen lelijke vent. Sterker nog, de meeste vrouwen zouden hem waarschijnlijk bestempelen als ‘knap’. Donker haar, een lichte baard, vierkante kaak, ogen die net iets te dicht bij elkaar staan. Met zijn geld en connecties komt hij vast nooit vrouwelijke aandacht tekort.

Ik heb gezien hoe hij nachtclubs in en uit liep met vrouwen aan zijn arm. En bordelen. Hij heeft mijn zus niet aangevallen voor de seks; hij wilde haar pijn doen. Hij wilde haar martelen.

Iwan schiet een steegje in en gaat dan via de achteringang een aftands gebouw in, een metalen deur die niet op slot zit. Ik blijf even in het steegje staan om te zien of hij weer naar buiten komt. Dat doet hij niet.

Ik zou moeten wachten. Dat is wat ik steeds deed.

Maar ik ben klaar met wachten. Vanavond komt hier een einde aan.

Ik trek de deur open en glij naar binnen. In het pakhuis is het donker en ik hoor een constant gedrup van het lekkende dak. Het ruikt vochtig en naar schimmel. De lucht hier is minstens een paar graden kouder dan buiten.

Het pakhuis is gevuld met de roestige skeletten van machines. Misschien was het ooit een textielfabriek, of werden er lampen in elkaar gezet. Dat is in de duisternis lastig te zeggen. Ik zie Iwan nergens.

En wie ik ook niet zie, is de persoon die me van achteren een klap geeft.

Verblindende pijn explodeert in mijn achterhoofd. Ik val naar voren, op handen en knieën. Het licht gaat aan en ik beseft dat ik omringd word door zo’n zes mannen. Iwan staat vooraan, nog steeds met die reistas in zijn hand. Hij laat hem op de grond vallen.

Door twee andere mannen word ik overeind getrokken, met mijn armen achter mijn rug. Ze fouilleren me hardhandig en vinden het pistool. Dat geven ze aan Iwan.

‘Was je van plan me hiermee in mijn rug te schieten?’ grauwet hij.

Hij houdt het pistool bij de loop vast en slaat me er zo mee in het

gezicht. De pijn in mijn kaak is intens. Ik proef bloed en een van mijn tanden lijkt los te zitten.

Waarschijnlijk ga ik zo dood. Toch ben ik niet bang. Het enige wat ik voel is woede, omdat ik niet in staat zal zijn Iwan eerst te vermoorden.

‘Voor wie werk je?’ vraagt Iwan eisend. ‘Wie heeft je gestuurd?’

Ik spuug een mondvul bloed op de grond en er belanden spetters op zijn schoen. Iwan ontbloot zijn tanden en heft het pistool om me er weer mee te slaan.

‘Wacht.’ Er stapte een man naar voren. Hij lijkt ergens in de vijftig, is van gemiddelde lengte, heeft lichte ogen en een pokdalig gezicht. Het ziet eruit alsof hij ooit geraakt is door een schot hagel, of alsof hij erge last heeft gehad van acné. Zodra hij spreekt, richt iedere blik in de ruimte zich op hem. Er heerst een verwachtingsvolle stilte, waaruit blijkt dat hij hier de echte baas is, niet Iwan Zielinski.

‘Weet je wie ik ben?’ vraagt hij met ruwe stem.

Ik knik. Dit is Tymon Zajac. Beter bekend als *Rzeźnik*, de Slager. Ik wist niet zeker of Iwan voor hem werkte, maar ik had het wel kunnen raden. In Warschau is alles terug te leiden naar de Slager.

Hij staat voor me, kijkt me recht aan. De kleur lijkt uit zijn ogen gezogen te zijn, door zijn leeftijd of misschien door alles wat hij er al mee gezien heeft. Ze snijden in de mijne.

Ik wend mijn blik niet af. Ik voel geen angst. Het maakt me niets uit wat deze man met me gaat doen.

‘Hoe oud ben je, jongen?’

‘Zestien.’

‘Voor wie werk je?’

‘Ik werk bij Delikatesy Świeży. Ik maak broodjes en ruim tafels af.’

Zijn mond verstrakt. Hij kijkt me recht aan terwijl hij probeert te beoordelen of ik een grap maak of niet. ‘Je werkt bij de broodjeszaak.’

‘Ja.’

‘Heb jij Nowak en Adamowicz vermoord?’

‘Ja,’ zeg ik zonder een spier te vertrekken.

Weer is hij verbaasd. Hij had niet verwacht dat ik het zou toegeven. ‘Wie heeft je geholpen?’

‘Niemand.’

Nu ziet hij er boos uit. Hij richt zijn razernij op zijn eigen mannen. Hij zegt: ‘Een keukenhulpje heeft twee van mijn soldaten helemaal in zijn eentje gestalkt en vermoord?’

Het is een retorische vraag. Niemand durft antwoord te geven.

Weer kijkt hij me aan. ‘Was het je bedoeling om Zielinski vanavond te vermoorden?’

‘Ja.’

‘Waarom?’

Er glijdt een lichte flits van angst over Iwans brede gezicht. ‘Baas, wat wil je...’ begint hij.

Zajac heft zijn hand om hem het zwijgen op te leggen. Zijn ogen zijn nog steeds op mij gericht en hij wacht op een antwoord.

Mijn mond is gezwollen door de klap met zijn pistool, maar ik spreek mijn woorden helder uit. ‘Je mannen hebben mijn zus verkracht toen ze onderweg was naar het toelatingsexamen voor de universiteit. Ze was zestien jaar oud. Ze was een goed mens: vriendelijk, zachtaardig, onschuldig. Ze maakte geen deel uit van jullie wereld. Er was geen enkele reden om haar pijn te doen.’

Zajac knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Als je genoegdoening had gewild...’

‘Voor genoegdoening is het te laat,’ zeg ik verbitterd. ‘Ze heeft zelfmoord gepleegd.’

Er is geen medeleven te zien in Zajacs lichte ogen, alleen maar berekening. Hij overweegt mijn woorden, denkt na over de situatie.

Dan werpt hij een blik op Iwan. ‘Is dit waar?’

Iwan bevochtigt zijn lippen en aarzelt. Ik kan zien dat hij worstelt met zijn verlangen om te liegen en zijn angst voor zijn baas. Uiteindelijk zegt hij: ‘Het was niet mijn schuld. Ze...’

De Slager schiet hem recht tussen zijn ogen. De kogel verdwijnt

in Iwans schedel en creëert een donker, rond gat tussen zijn wenkbrauwen. Zijn ogen rollen naar achteren en hij valt op zijn knieën voordat hij omvalt.

Er gaan duizenden gedachten door mijn hoofd. Ten eerste voel ik opluchting dat Anna's dood nu volledig is gewroken. Ten tweede voel ik teleurstelling dat Zajac degene was die de trekker heeft overgehaald. Ten derde besef ik dat het nu mijn beurt is om te sterven. Tot slot besef ik dat het me niet boeit. Totaal niet.

'Bedankt,' zeg ik tegen de Slager.

Hij neemt me van top tot teen op. Hij kijkt naar mijn gescheurde broek, mijn vuile sneakers, mijn ongewassen haar en mijn slungelige lichaam. Hij zucht. 'Wat verdien je bij die broodjeszaak?'

'Achthonderd zloty per week,' antwoord ik.

Hij laat een soort hijgende zucht horen. Iets wat méér lijkt op een lach zal ik van hem nooit horen.

'Je werkt daar niet meer,' zegt hij. 'Vanaf nu werk je voor mij. Begrepen?'

Ik begrijp het absoluut niet. Maar ik knik.

'Hoe dan ook,' zegt hij grimmig, 'heb je wel twee van mijn mannen vermoord. Dat kan niet onbestraft blijven.'

Hij knikt naar een van zijn soldaten. De man ritst de reistas naast Iwans lichaam open. Hij haalt er een machete uit die net zo lang is als mijn arm. Het mes is donker door ouderdom en de rand is vlijmscherp. De soldaat geeft de machete aan zijn baas.

De Slager loopt naar een oude werkbank. Het werkblad is afgesleten en het ding mist een poot, maar hij staat nog overeind.

'Steek je hand uit,' draagt hij me op.

Zijn mannen laten mijn armen los. Ik ben vrij om naar de werkbank te lopen. Vrij om mijn hand plat op het oppervlak te leggen, met mijn vingers wijd gespreid.

Dit voelt op een vreemde manier surrealistisch, alsof ik zelf van een meter afstand toekijk hoe ik dit allemaal doe.

Zajac heft het hakmes. Dan brengt hij het razendsnel omlaag, waardoor mijn pink doormidden gehakt wordt, vlak onder de

eerste knokkel. Dit doet minder pijn dan de klap met het pistool net. Het brandt alleen wat, alsof ik mijn vingertop in een vlam heb gestoken.

Zajac pakt het stukje vlees dat net nog aan mijn lichaam vastzat op. Hij gooit het boven op het lijk van Iwan.

‘Zo,’ zegt de Slager. ‘Alle schulden zijn vereffend.’